

ning, som her nu har fundet Sted, og hvorved der er Spørgsmaal om senere at faae Erstatning for de udfrevne Heste, foreskrives et Maximum, thi ellers vilde Foranstaltningen have den samme Karakter, som om Staten selv opkjøbte Hestene, men en saadan Fremgangsmaade er jo af Alle erkjendt at være for kostbar. Dertil kommer, at hvis der ikke fastsattes et Maximum for Taxation af Hestene, vilde vedkommende Kommuner, som skulde anskaffe dem, ikke være tilstrækkeligt opfordrede til at vise den tilbørlige Økonomi ved Hesteanskaffelsen. Et saadant Maximum har ligeledes været foreskrevet ved Hestebrevningsloven af 22de Juni 1848 og Loven om Distriktsheste af 16de Marts 1851; det var henholdsvis 130 og 135 Rd., medens man denne Gang har fundet det passende at forhøje det til 150 Rd. Jeg skal villigt indrømme, at det maaskee er noget under Gjennemsnitsprisen af saadanne Hestes Værdi for Dieblikket, og at det Spørgsmaal selvfølgelig kan optages igjen, naar Erstatningsspørgsmaalet kommer for, hvorvidt ikke dette Maximum burde forhøjes med en vis Procentandiel i de forskjellige Tilfælde. Jeg tør nemlig gaae ud fra, at ingen Hest er taget til under 150 Rd. Jeg skal endnu fluttelig gjentagende henstille til det høitærede Thing, om det ikke maatte finde Anledning til ved denne Sags Behandling at indskrænke sig til at give sit Minde til, at den foreløbige Lov stadfæstes.

R. Pedersen: Naar den høitærede Minister udtalte, at saafremt det nævnte Maximum ikke var foreskrevet, vilde der ikke have været saa stærk Opfordring for vedkommende Kommuner til at vise den tilbørlige Økonomi, saa troer jeg ikke, at det forholder sig saaledes, idet Kommunerne ved Anskaffelsen af Heste allerede i og for sig ere tilstrækkeligt opfordrede til at vise al den Økonomi, som er mulig. Paa den anden Side er der ganske vist Omstændigheder, som bevirke, at Kommunerne ikke kunne bruge saa god Økonomi, som de burde. Jeg vil ikke tale om disse Hestes Antagelse, eller om de Kommissioner, som særlig have været udnævnte til at modtage dem, idet disse ikke have gjort de Forordringer gjældende, som i Almindelighed gjøres

til Kommunerne Hestebredning. Men Ansættelsen af et Maximum for at virke paa Økonomien antager jeg rigtignok ikke har nogen Betydning, idet Kommunerne maage sørge for at skaffe Heste af den Natur, at de kunne vente at faae dem antagne. — Gaaer jeg nu over til den foreliggende Lov, saa er der fornemmelig to Spørgsmaal, der frembyde sig; det ene er: skulle vi betragte de Udgifter, som ifølge denne Lov ere gjorte, som en Krigsskat, som nu er udbredt eengang for alle, eller skulle vi bygge videre paa den sidste § i den foreløbige Lov, og vente Erstatning af Kongerigets Finansier? Skal Udgiften betragtes som det Første, nemlig som en Krigsskat, da er jeg enig med de ærede Talere, der have udtalt sig om den uheldige Maade, hvorpaa denne Krigsskat er kommen tilveie, idet man snarere maatte ønske, at Fordelingen skete, som den ærede Rigsdagsmand ligeoverfor (R. Andersen) udtalte, paa Formue og Keilighed, eller saaledes som andre kommunale Byrder fordeles. Da havde Folk maaskee mere villigt fundet sig i denne Krigsskat, idet det var en Skat, der havde rammet Alle. Vi vide meget godt, at i Kommunerne blive efterhaanden Flere og Flere, der have Egne dertil, beskattede, Nogle mere og Nogle mindre, efter Formue og Keilighed, og det er ganske naturligt, men de kunne ikke rammes ved den meget vigtige Byrde, som her er paalagt Landet i det Hele. Skal Udgiften derimod ikke betragtes som en Krigsskat, men som en foreløbig Skat, der er udbredt, og som skal tilbagebetales, saa opstaaer det Spørgsmaal, som den ærede Sædenrigsminister har berørt, hvorledes den skal tilbagebetales. Der bliver da her fornemmelig Spørgsmaal om Forholdet mellem Eiere og Brugere. Skal det være en Krigsskat, saa forekommer det mig, at det er urigtigt, at Leierne og Fæsterne skulle bære hele Byrden; men skal Udgiften, som antydet, tilvideres i en senere Krigsskat, saa kan denne Likvidation ikke komme Øberne tilgode i deres Heelhed, navnlig ikke dem, som have ydet som Leiere eller Fæstere. Det er disse Bemærkninger, som jeg idetmindste troer maage komme i Betragtning. For mig stiller Sagen sig saaledes, at hvor irykfende Udgiften end har været, saa vide vi